Die Züchtigung der Diebe war eine der heiligen Pflichten der Könige, vgl. Man. VIII, 302.

परमं यत्नमातिष्ठत्स्तेनानां निग्रक् नृपः।
Ueber उत्पतित s. zu 12, 10. – म्रवकाश bezeichnet eine lichte
Stelle im Walde, eine Waldlichte und wird dem Dickicht
(वनगन्तन) entgegengesetzt. — गच्छामि, natürlich um ihn zu
befragen, vgl. गवा प्रकामि 65, 1.

Str. 98. a. Die Ueberschrift lautet beim Scholiasten कुट-लिका, in den Handschr. wie bei uns. — A मर्नार्॰ (sic)। — C भारित्र wider das Versmass. — b. Calc. und P haben मन्द्रपदी, die übrigen wie wir, vgl. zu Str. 106. — C lässt वर् aus, wodurch das Versmass gestört wird. — Calc. ेपहा-विर् wider den Reim, die übrigen wie wir.

reine sin Ende zwei Kurzen getordert werden (s. Allila).

Str. 98. c. P म्रनलरे चर्चरी, die übrigen richtig ohne म्रन-लरे, denn es ist eine und dieselbe Strophe und versteht sich von selbst. — P fälschlich विर्द्धमा । A. C क्माइम्रा wider Reim und Versmass.

मर्गर (Schol. = शुष्ट्रापत्रधानः) bezeichnet hier das Rauschen oder Rascheln der durch den Westwind beim Beginn der Regenzeit von den Bäumen geschüttelten trocknen Blätter. राणात verhält sich dazu, wie das Allgemeine zum Besondern = das Rauschen raschelnder Blätter. Doch lassen sich die Worte auch kopulativ fassen oder wie der Scholiast sagt: मर्मरश्च राणातं च पद्मादाना (1. प्रतन्याना) ताम्या मनाक्रे।

Str. 99. a. B. P und Calc. schalten die Glosse कुन्म zwischen गारामण und वाणा ein, in A. C fehlt es mit Recht. —

